

1

Bol na smrť vydesený. Necítil hnev ani údiv, len nepredstaviteľnú hrôzu. Vrhol sa k útočnej puške zavesenej v kokpite plachetnice, no jeho pohyby boli priprudké a puška s rachotom dopadla na zem.

More bolo celkom pokojné. Ani len ľahučký vánok nesčeryl hladinu. Plachty lode Martha II, inokedy pevne napnuté, sa teraz len voľne a nehybne týčili k nebu, päťtisíc metrov nadorským dnom uprostred Indického oceána.

Chvatne zdvihol zbraň zo zeme, trochu sa prikrčil, no zostal stáť na mieste s puškou pritisnutou na hrud'. Zatiaľ bola zaistená. Zaváhal. V jeho podvedomí skrsla nepatrná iskierka nádeje. Ak odtiaľto zbadal, že sú ozbrojení, tak aj oni už museli vedieť, že má zbraň. Vôbec to však na nich nezapôsobilo a odstup sa neustále zmenšoval.

Ich motorové člny – pramice – sa objavili nečakane, ako hrom z jasného neba, a veľkou rýchlosťou mierili priamo na zadnú časť jeho lode. Z niektorého z člnov sa ozval nezrozumiteľný krik. Obrátil sa smerom k dverám do podpalubia, kde sa jeho zatiaľ nič netušiaci rodina ukrývala pred horúčavou. Z člnov sa ozval ďalší, oveľa hlasnejší výkrik a v tom okamihu sa ho zmocnil inštinkt ochrániť svojich blízkych. Nesmú sa priblížiť. V žiadnom prípade. Na palubu sa dostanú len cez jeho mŕtvolu. Odíšiel zbraň a vrhol pohľad na druhý zásobník, ktorý ležal na podlahe kokpitu. Neutíchajúca hrôza ho celkom pohltila.

Prvý výstrel zaznel z jeho pušky. Vypálil do prázdna. Skôr než varovanie to bola zúfalá prosba. Prešlo len zopár sekúnd, kým piráti spustili hustú paľbu. Bičujúci dážď guliek dopadol na hladinu tesne za kormou a tá vystrekla v záplave spenených bielych gejzírov, vysokých a úzkych ako oštep. Posledná strela zasiahla loď tak, že v drevenom trupe zanechala dlhú stopu a triesky vyleteli do všetkých strán.

V tom okamihu sa všetky vnemy obmedzili len na jeho vlastné zorné pole, pohyby člnov a mužov v nich. Pohľad mu spočiatku nekontrolovateľne skákal dookola. Poháňaný inštinktom udržať ich čo najďalej páľil ranu za ranou, neschopný nielen mieriť, ale vôbec vidieť, kam triafa. Vzdialenosť sa rýchlo zmenšovala, už dokázal rozoznať jednotlivé črty ich tvárí. Videl, ako nimi trhal spätný ráz zbraní, keď naňho strieľali. No ich guľky, ktoré zanechávali belavé stopy na hladine všade navôkol a ktoré s tlmenými údermi prerážali lodné plachty za ním, si vôbec nevšimal. Vypätosť celej situácie spôsobila, že napriek krátkej vzdialenosti žiadny z nábojov doposiaľ nezasiahol svoj cieľ.

Vtom však jedna z lodí trochu zmenila kurz. Už nevidel len provu, ale naskytl sa mu výhľad na celú pozdĺžnu časť lode. Jeho zrak spočinul na mužovi, ktorý sedel pri závesnom motore a riadil čln. Stal sa jasným terčom. Takto by ich mohol zastaviť alebo aspoň výrazne spomaliť. Po niekoľkých nekonečných sekundách vstal a namieril.

Trafil ho do ramena, no pre krátku vzdialenosť bola sila strely mimoriadne ničivá a každú kosť, na ktorú natrafila, rozdrvila na kúsky tak, že z ramena nezostalo takmer nič. Pokope ho ako-tak držali len kusy kože a zopár šliach. Kormidelníkovým trupom prudko trhlo do strany. Nasledoval okamih prekvapenia, veľmi krátkych okamih, keď zostal sedieť na mieste bez akejkoľvek reakcie. Rukoväť motora tiež vytočilo nabok a čln prudko zmenil smer. Druhá rana už bola oveľa presnejšia, muža

zasiahla priamo do hrude. Telo sa len zatriaslo a bez života sa zvalilo na zem.

Plavba okolo sveta. Plavba rodiny, ktorej snom bolo dostať sa k Veľkej koralovej bariére a potom sa vrátiť naspäť. Nemalo to byť len dobrodružstvo, mal to byť nový začiatok spoločného života, ktorý bol odsúdený na zánik. Vo februári sa preplavili cez Gibraltársky prieliv a zopár mesiacov strávili v Stredozemnom mori, kde na nich čakal bohatý program – Francúzska riviéra, Sicília, Messinský prieliv a potom dlhá odysea naprieč gréckymi ostrovmi. Pri pobreží Rodosu celá rodina po prvý raz na vlastné oči videla delfíny, ktoré sa hrali okolo ich lode. Už pri Baleárskych ostrovoch začalo svietiť silné slnko a Jenny pekne zhnedla. Spolu s opálením sa jej okolo očí znovu objavili svetlé prúžky, ktoré sa neukázali od čias, keď na palube lode trávievala každý deň. Vlasy mala husté a vlnité, polodlhý zostrih nosila odjakživa. Keď bola pod tlakom alebo sa cítila neprijemne, vždy sa jej na tvári zjavil vzdorovitý výraz, pre ktorý jej v školských časoch pripisovali každú hádku či výtržnosť. Tu však bola doma a konečne sa cítila silná. Po prvýkrát za veľmi dlhý čas sa jej páčilo, ako sa na ňu jej muž pozerá. Carl-Adam si okamžite dokázal získať takmer každého. Mal sotva štyridsať a prvá vec, ktorá človeku pri pomyslení naňho spontánne napadla, bola, že dokáže ľudí rozosmiať. No ak priamo nežartoval, nikomu by ani na um nezišlo smiať sa mu. Bolo v ňom čosi ohromujúce a netýkalo sa to len fyzickej veľkosti. Za posledných pár rokov preplnených prácou, nočnými letmi, päťchodovými reprezentáciami večerami a drahými sladkými vínami poriadne vyšiel z formy. Už niekoľko rokov odmietal pozvania na golf a na tenis ani len nepomyslel. Súťaživosť však bola pevnou súčasťou jeho osobnosti, a tak sa o to viac usiloval byť ešte rozhladenejší, pripravený, ovládať všetky čísla, vyhrať každý spor a s úsmevom na tvári si nosil prácu aj domov. Za každých okolností musel

mať pravdu a vždy musel byť najlepší v tom, čo práve robil. Táto črta jeho charakteru bola hlboko zarytá a neodbytná. A napriek tomu tu, na otvorenom mori, plne akceptoval skutočnosť, že Jenniným schopnostiam v plachtení sa nikdy nevyrovná. Navyše začal chudnúť a prestal komentovať, keď si vo sviežom večernom vetre potajme zapálila cigaretu. V Porto Salvo dokonca nechali cez noc deti osamote na palube a zaplatili si izbu v malom hoteli neďaleko prístavu. „Majú predsa mobily, keby niečo,“ poznamenal Carl-Adam, keď na okamih zaváhala. Už dlho neboli spolu sami a dokonca ich prekvapilo, že sa milovali nielen v noci, ale zatúžili po sebe aj na svitaní. Žiadne túlenie v polospánku, ale prudká vášeň, ktorá sa ich celkom zmocnila. Žiadne milovanie, len číry živočíšny sex, aký už nezažili mnoho rokov. Keď sa vrátili na loď, Alexandra sa otca spýtala, prečo má na krku podliatiny.

Už sa o tom párkrát zhovárali, no až keď opustili Krétu a zamierili na juh, začala sa Jenny znepokojovať. Čakal na nich Suezský prieplav a Červené more – tam im nič nehrozilo, no potom sa budú musieť preplaviť cez Adenský záliv. Pripravili sa vopred. Načítali si o pirátoch všetko, čo sa dalo, prešli si kontrolné zoznamy jachtárskych časopisov aj všemožné webstránky s aktuálnymi informáciami o najnovších útokoch. Podľa expertov sa treba plaviť výhradne pozdĺž určených dopravných tepien a neustále udržiavať kontakt s vojenskými loďami. No aj tak... Čítať o tom všetkom z pohodlia domova je jedna vec, ale vplávať priamo do pirátskych vôd znamená skutočnú hrozbu. Carl-Adam sa rozhodol. Pre neho bolo samozrejmosťou konať, a nie riadiť sa podľa neurčitých, všeobecných rád a spoliehať sa na druhých. Prístav v Alexandrii bol poslednou veľkomestskou zastávkou v ich itinerári. Na niekoľko dní zakotvili v osamelom doku pre výletné lode na okraji centra. Prehliadku mestských pamiatok a výlet k pyramídám v Gíze absolvovala celá rodina spolu, no Carl-Adam si niekoľkokrát vyšiel do mesta úplne sám.

Jedného večera sa na loď vrátil s akýmsi podlhovastým predmetom zabaleným do vrecoviny. Cez ventilačné okno ukradomky zaškútil smerom k strážnikovi prístavu, až potom prestrihol šnúrky a rozmotal látku, v ktorej sa skrýval kalašnikov, dva zásobníky a štyristo nábojov. „Arabská jar,“ odfrkol pohrdavo. „Úplne sa im vymyká z rúk. Za toto všetko som dal len dvesto dolárov. Len si to predstav. Dvesto dolárov.“

Predmet, ktorý položil doprostred konferenčného stolíka, však veľký pocit bezpečia nevzbudzoval. Kus dreva so stopami po strelách a rozvrúzané kovové súčiastky. Spod hlavne vytrčal úzky bajonet a celá zbraň prenikavo páchla mazadlom. V Suezskom prielave musela zostať dobre ukrytá. Carl-Adam nechcel dať inšpektorom zo Spoločnosti Suezského prielavu, ktorí kvôli úplatkom pravidelne kontrolovali lode, hľadať akékoľvek nedostatky, dôvod, aby z neho vytiahli viac peňazí, než bolo nevyhnutné. No v Červenom mori sa puška konečne dostala k slovu. Carl-Adam vystrelil do lanom upevnenej plastovej bandasky, ktorá sa hompálala v brázde za loďou. Potom si palcom pomasíroval rameno. „Nech sa len skúsia priblížiť, dostanú, čo im patrí.“

Zatiaľ čo sa syn Sebastian veselo hral s prázdnyimi nábojnicami, jeho staršia sestra bola celý večer neprirodzene mlkva.

Preplavili sa cez prieliv Báb el-Mandeb, najjužnejšiu časť Červeného mora, a vplávali do Adenského zálivu. More bohaté na ryby bolo pravidelným cieľom jemenských rybárov, ktorých početné skupiny v pomalých vesliciach často stretávali. Podobné otvorené člny vídali na pirátskych fotografiách na internete. Podobné chudé, tmavé postavy. A hoci im rybári často kývali na pozdrav, Jennina nálada bola na bode mrazu. Brehy Somálska boli vzdialené len na pár dní plavby.

Cestou minuli pobrežie mesta Džibuti, v ktorom si lode môžu objednať ochranný konvoj pri prechode nebezpečnými somálskymi vodami. Za bežných okolností si konvoje vyžadujú plavbu

rýchlosťou dvanásť uzlov, čo bolo v prípade lode Martha II nemysliteľné. Musela by mať poriadny motor, aby s ostatnými udržala tempo. Carl-Adam a Jenny teda zvinuli plachty a pripojili sa ku konvoju pre nízkorýchlostné plavidlá. Béčková zostava neschopných a hendikepovaných. Lode na sypaný náklad a tankery, totálne vraky plaviace sa pod vlajkami štátov Východnej Afriky, Pakistanu a Severnej Kórey, asi dvadsať obchodných lodí a Martha II. Na radare bolo vidno, že sú zoradené v dvoch líniiach, zatiaľ čo niekoľko japonských a čínskych vojnových lodí pred nimi vytváralo tenký štít. Na spoločnej rádiovkej frekvencii znela neustála vrava. Cudzie jazyky a vulgarizmy v lámanej angličtine. „*Fuck you Pakistani monkey.*“ Jednu noc sa frekvenciou niesol prúd čudných stonov a mľaskavých zvukov. Chvíľu im trvalo, kým pochopili, že na mostíku jednej z lodí sa nočná stráž rozhodla odľahčiť atmosféru v konvoji tak, že pustila do éteru soundtrack k pornofilmu, ktorý navyše trval celé hodiny. Mohli síce stíšiť zvuk, no rádiové vysielanie muselo zostať zapnuté. Situácia sa mohla zmeniť v jedinom okamihu. Dramatické výkriky a nepríjemné ticho. „*They are shooting, shooting... where, where?*“ Volanie o pomoc vždy znelo zmätočne a vystrašene. „*Who is calling?*“ Úplný chaos. „*Pirates, pirates...*!“

Vedeli, že piráti sa vojnových lodí len tak ľahko nezľaknú. Vedeli aj to, že piráti už dokázali uniesť lode sprostriedku konvoja. Carl-Adam s Jenny sa snažili noc čo noc vydržať spolu hore a hliadkovať, no únava po čase zvíťazila a museli sa začať na strážii striedať. Napriek tomu sa ani jeden z nich poriadne nevyspal. *Pre toto som sa na cestu rozhodne nevydala*, pomyslela si Jenny, no nahlas nič nepovedala. Staré zvyky sa nezmenili. Hore na palube sa síce na nočných zmenách vymieňali, no v podpalubí upratovala a varila stále len ona. Ich rozmazané deti boli väčšinou lenivé a ľahostajné a Jenny sa vždy rozčúlila, keď sa im nechcelo pomáhať s domácimi prácami alebo keď sa škriepili. Atmosféra na lodi bola skrátka často napätá.

V Adenskom zálive navyše neustále vládla pekelná horúčava. A keďže museli vymeniť natiahnuté plachty za motorový pohon, nezostal na palube ani kúsok tieňa okrem úzkeho čierneho pruhu stožiara, ktorý sa počas dňa pohyboval ako veľké slnečné hodiny. Vzduch bol hustý a ťažký a každý nádych rozhorúčil telo ešte viac. Deti sa zdržovali výhradne v podpalubí, zatiaľ čo Jenny a Carl-Adam sa každé štyri hodiny striedali pod plachtovou strieškou v kokpite. Severné pobrežie Somálska sa na digitálnej mape hýbalo až príliš pomaly. Pred sebou mali výhľad na nákladnú loď prevážajúcu rezivo, nad ktorou sa neustále vznášal hustý čierny oblak uhoľného dymu. Na pravoboku sa črtalo niekoľko ďalších siluet konvoja a zopárkrát za deň okolo nich rýchlym tempom prefrčali vojenské lode.

„Jenny, Jenny!“ Zakaždým to bol Carl-Adam, kto kričal na poplach. Niekedy, keď vybehla na palubu, zvieral v rukách kľučníkov, niekedy len kývol hlavou v smere, ktorý napäto sledoval ďalekohľadom. Raz to bola osamelá pobrežná loď v diaľke, inokedy skupinka rybárov, ktorých posádka vojenských lodí skontrolovala a ich prítomnosť oznámila v rádiu. Carl-Adam nemal taký dobrý sluch ako Jenny a vždy mal problém porozumieť šuštiacim hlasom znejúcim z reproduktora. No hneď ako zakričal jej meno, všetky srdcia sa prudko rozbúšili. Zakaždým, keď vybiehala na palubu, deti na ňu upierali vystrašené pohľady. Sekundy, ktoré prešli, kým zistili, že im nehrozí žiadne nebezpečenstvo, boli nekonečné a splašené pulzovanie v spánkoch ustávalo len veľmi pomaly.

Keď opustili pomorie Afrického rohu a vplávali do otvoreného Indického oceána, konvoj sa pomaly roztrúsil. Martha II opäť napla plachty a riadiac sa radami z časopisu *Yachting World* nabrala východný kurz, aby zostala mimo dosahu pirátov. Aby obišli pirátske územie, dostali sa až k Perzskému zálivu, kde sa obrátili na juh a zamierili späť do Indického oceána.

Ich najbližším cieľom bola Mombasa, kde plánovali doplniť zásoby potravín a paliva, keďže po ceste cez Adenský záliv zostala nádrž takmer prázdna. Okrem toho sa chceli ubytovať v hoteli a aspoň týždeň si vychutnať život na pláži. Jenny sa tešila na prechádzky, vôňu všadeprítomnej zelene i možnosť konečne si sadnúť za prestretý stôl a vychutnať si jedlo, ktoré navaril niekto iný.

Plány im prekazil vietor, ktorý celkom ustal. Hladina mora bola celé dni úplne nehybná napriek tomu, že sa nachádzali uprostred oceána. Plavili sa veľmi pomaly, zatiaľ čo ich husté sivé dažďové mraky na horizonte obchádzali a míňali. Jenny tak veľmi túžila zmoknúť a schladiť sa, no jediné menšie mračno, ktoré sa nad nimi rozprestrela, ani na krátky okamih nedokázalo zakryť ostré lúče slnka a prinieslo im len pár minút provokačných, vlažných poryvov vetra.

Už viac ako týždeň nestretli jedinú loď. Len Jenny zbadať la sivú vojenskú helikoptéru, ktorá v diaľke križovala oblohu. Krátke rádiové vysielanie, pomaly doznievajúci zvuk vrtule a už bola preč. Všetko ostatné bolo také tiché a pokojné, že nevidela dôvod, prečo by helikoptéru mala Carlovi-Adamovi spomínať.

Jenny bola v detskej kajute a pomáhala roztržitej Alexandre s úlohou z matematiky, keď zrazu začula hluk z paluby. Chvíľu ticho počúvala. Výkrik. Prichádzal zblízka. No nebol to Carl-Adam. Zaznel výstrel, nasledovaný okamihom ticha. O pár sekúnd nato sa rozpútala zúrivá paľba. Guľka, ktorá rozodradla trup, presvišťala priamo nad ich hlavami. Jenny skríkla na deti, aby si ľahli na zem, a bleskovo vybehla z kajuty. Okamžite zbadať la Carla-Adama, ktorý stál pri zábradlí s namiereným kalašnikovom. A neďaleko pred ním malú loď – pramicu. Širokým oblúkom mierila priamo k nim. Blížila sa vysokou rýchlosťou, už ich delilo asi len sto metrov. Tmavé postavy, tričká vlajúce

vo vetre. V rukách mali zbrane, niektorí ich držali vo vzduchu vo zvláštnom geste. Znamenalo hrozbu? Či víťazstvo? V zmätenom toku myšlienok sa zúfalo snažila nájsť vysvetlenie. Nie, sem nie. Sem sa nikto nedostane. Nikto tu nie je. Ďalší výkrik. Cudzí hlas niekde v dialke za chrbtom. Viac nevedela, keďže prístrešok jej bránil vo výhlade. Všetky tieto dojmy jej preleteli hlavou v jedinej sekunde cestou na palubu.

Sotva vybehla hore, ozvala sa ďalšia séria rýchlych výstrelů. Jenny zaspätkovala a v tom istom okamihu dopadla do vody okolo kormy sprška guliek. Carl-Adam upieral na čln zdesený pohľad, pričom niekoľkokrát zdvihol zbraň a zase ju zvesil.

Jenny si spomenula na výkrik prichádzajúci z druhej strany. Obrátila sa a zbadala ďalšiu loď. „Carl-Adam!“ vykrikla. Boli blízko a smerovali rovno k nim. „Za tebou!“ Carl-Adam nereagoval. Bol ako v tranze. Nevnímal okolitý svet a jediné, čo videl, bola loď mieriaca ku korme. „Sú dve!“ Druhý čln už bol takmer pri prove, delilo ich sotva desať metrov.

Z prvého člna zaznela ďalšia strelba, nasledovaná gejzírmí vody, ktoré vybuchovali okolo kormy. Jennin pohľad striedavo skákal medzi druhým člnom a jej manželom, ktorý napokon zdvihol zbraň, namieril a vypálil niekoľko rán. Zdalo sa, že čosi zasiahol. Nevidela čo, no čln sa začal nekontrolovane točiť a nabral iný smer.

„Otoč sa! Za tebou!“ skríkla Jenny a dívala sa, ako muž, ktorý sedel v člne úplne vpredu, vstal, namieril priamo na ňu a začal strieľať. Jenny sa vrhla na zem. Ďalšia strelba.

Carlom-Adamom prudko zatriaslo. Puška mu vyletela z rúk a zviezol sa na kolená. Zbadal krv. Do Marthy II čosi s dunením narazilo. Jenny sa rozbehla na kormu, vzala Carla-Adama do náruče a pozrela do jeho zmätených očí.

„Dostal som ho,“ hlesol. „Jedného som dostal.“

V okamihu mala celé ruky zmáčané od krvi. Za sebou začula rýchle kroky, nepochybne sa už dostali na palubu. Snažila sa

Carlovi-Adamovi niečo povedať, on sa zas pokúšal niečo povedať jej, no vôbec mu nerozumela. Muž, ktorý k nim prišiel ako prvý, bol vysoký a chudý, s očami podliatymi krvou a bosými nohami. Bez slova otočil zbraň a koncom pažby udrel Carla-Adama do chrbta. Jeho bezvládne telo sa vyšmyklo z Jenninho náručia a tupo dopadlo na zem. V tej chvíli ďalší dvaja muži ozbrojení samopalmi prešli popri nich a zamierili do podpalubia. Spomenula si na deti a ovládol ju mrazivý pocit, že všetkému je koniec.